

Jelgava

JELGAVAS
PILSĒTAS
BIBLIOTĒKA

IEPAZĪSTAM SAVĒJOS

“Bibliotēkā nekad nav garlaicīgi!”

Saruna ar BJB „Zinītis” bibliotekāri **Ilzi Vecrumbu.**

Iepazīstam savējos! Nr. 10

Kā tu izvēlēties bibliotekāres profesiju? Vai tas bija bērnības sapnis?

Tas, ka kļuvu par bibliotekāri, ir diezgan liela nejaušība, es pat teiktu laimes spēle. Pēc vidusskolas beigšanas meklēju darbu. Es vairs precīzi neatceros, kas tieši, bet kāds manu uzmanību pievērsa sludinājumam, ka tolaik vēl Jelgavas Zinātniskā bibliotēka meklē bibliotekāri, un tas mani ieinteresēja. Es atnācu pieteikties darbā, te mani laipni sagaidīja, un mana pirmā darba vieta bija abonementā. Darbs man iepatikās, kolēģes bija laipnas, atsaucīgas. Ar siltumu sirdī un labu vārdu atceros savu pirmo nodaļas vadītāju Veltu Plauži.

Kur tu vēl esi strādājusi, izņemot bibliotēku?

Bibliotēka ir mana pirmā un vienīgā darbavieta no 18 gadu vecuma. Neilgu laiku esmu strādājusi bibliotēkā „Ābele”, tur kā patīkamu cilvēku, spilgtu un interesantu personību atceros Konstantīnu Gavriloviču (tieši tā mēs viņu saucām) Overčenko. Kādu laiku esmu aizvietojusi kolēģi Pārlielupes bibliotēkā. Ja nemaldos, tolaik tā bija Jelgavas 2. bibliotēka. Pārējie mani darba gadi saistīti ar Jelgavas pilsētas bibliotēku, un no 2000. gada Bērnu un jauniešu bibliotēku „Zinītis”. Tātad – tikai bibliotēkas! Citur neesmu strādājusi.

Kas tev visvairāk patīk tavā darbā?

Man patīk darbs ar cilvēkiem, it sevišķi ar bērniem. Es labprāt kontaktējos ar lasītājiem, palīdzu bibliotēkas apmeklētājiem sameklēt vajadzīgo grāmatu, atrast informāciju. Man patīk piedalīties bibliotēkas pasākumos, radošajās darbnīcās.

Ilzei patīk darbs ar bērniem, komunikācija ar apmeklētājiem.

Kādi ir lielākie izaicinājumi, ar kuriem tev līdz šim nācies sastapties tavā darbā?

Izaicinājumi manā pieredzē tāpat kā pārējām kolēģēm saistīti ar tehnoloģiju ienākšanu bibliotēkā. Kad sāku strādāt, galvenais darbarīks bija pildspalva, aizpildījām formulārus, rakstījām pasītes. Kad sākās bibliotēku darba automatizācija, nācās apgūt datorprasmes, vajadzēja iemācīties strādāt ar kases aparātu. Bet tas bija interesanti, jaunas zināšanas, jauni uzdevumi padara dzīvi krāsaināku un aizraujošāku.

Vai ir viegli strādāt par bibliotekāri? Zināšanas, prasmes, iemaņas, rakstura īpašības, kuras noder tavā darbā?

Šai darbā mēs esam gan pedagogi, gan mammas, gan psihologi. Es domāju, ka galvenais manā ikdienā bibliotēkā ir būt zinošai, smaidīgai, laipnai, jāprot uzklausīt, jābūt iecietīgai, jāprot pajokot un dažreiz arī pašai jābūt kā bērnam. Parasti saka, ka aktierim, ejot uz skatuves, jāaizmirst savas ikdienas rūpes, raizes un bēdas. Es domāju, ka līdzīgi ir daudzās profesijās, arī bibliotekāra. Mēs strādājam ar cilvēkiem, tāpēc arī šajā profesijā tu nevari būt īgna, sapīkusi. Sliktais noskaņojums un personīgās nepatīkšanas jāatstāj aiz durvīm. Jāspēj koncentrēties un pievērsties apmeklētājam. Cilvēki ir ļoti dažādi, katrs atnāk ar savu garastāvokli, savām prasībām un vajadzībām, dažkārt arī ar kaprīzēm. Mūsu uzdevums ir gādāt, lai lasītājs aiziet apmierināts.

Par ko tu vēlētos strādāt, ja nebūtu iespējams būt bibliotekārei?

Es esmu pārliecināta, ka esmu izvilksusi laimīgo loterijas biļeti attiecībā uz profesiju. Man patīk darbs, ko es daru un vieta, kur strādāju. Citā profesijā es sevi nevaru iedomāties.

Kā laika gaitā mainījušies tavi pienākumi?

Kad sāku strādāt, galvenie pienākumi bija lasītāju apkalpošana, fonda kārtošana, grāmatu izstādes. Pamazām bibliotēkas ikdienā arvien vairāk ienāca pasākumu rīkošana, radošās darbnīcas un dažādas aktivitātes ārpus bibliotēkas. Tos arī varam uzskatīt par izaicinājumiem. Piemēram, nozīmīgi un darbietilpīgi ik gadus bijuši 1. septembra Zinību dienu pasākumi ar nosaukumu "ZinīBums", kuros esam piedalījušās kopā ar citām pilsētas iestādēm.

Ilze kopā ar kolēģēm Zinību dienas pasākumā „Zinībums”.

Bibliotēka mūsdienās, ko tu pastāstītu nezinātājam?

Es teiktu, ka bibliotēka nav tā iestāde, kādu dažreiz to iedomājamies. Tā nav iestāde ar putekļiem klātiem grāmatu plauktiem un bibliotekāru, kas var mierīgi sēdēt un lasīt grāmatu vai kādu preses izdevumu, varbūt pat kaut ko adīt. Mūsdienu bibliotēka pārsteidz ar datortehniku un citām tehnoloģiskām iespējām un pakalpojumiem, kurus apmeklētājs var saņemt. Tās ir dažādas datubāzes, arī brīvā laika pavadīšanas iespējas. Bibliotēka ir vieta, kur apmeklētāju vienmēr sagaidīs daudzās jomās ziņošs darbinieks.

Kas darbā iepriecina, sagādā gandarījumu?

Strādājot bibliotēkā, mani iepriecina katrs lasītājs. Lielākais gandarījums ir tad, ja apmeklētājs aiziet smaidīgs un apmierināts. Lasītājs ir tas, kurš man atstāj labo un silto sajūtu, ka es esmu varējusi palīdzēt, ka mans darbs ir vajadzīgs.

Ko tu ieteiktu jauniešiem, kas vēlas kļūt par bibliotekāru? Ko novēlētu citiem bibliotekāriem?

Jauniešiem es ieteiktu droši izvēlēties bibliotekāra profesiju, jo darbs bibliotēkā ar katru mirkli kļūst interesantāks, radošāks un aizraujošāks. Ir iespēja izpausties dažādās aktivitātēs, parādīt dažādas prasmes un idejas. Bibliotēkā nekad nav garlaicīgi.

Saviem kolēģiem ieteiktu vairāk smaidīt. Kā teicis Džons Spens: “Liekot kādam pasmaidīt, tu vari izmainīt pasauli. Ja arī ne visu pasauli, tad vismaz tā cilvēka pasauli.”

Vai ir kāda grāmata, kuru pēc tavām domām noteikti vajadzētu izlasīt gandrīz vai katram?

Es ieteiktu Artu Puriņu grāmatu “Ieskaties sevī dziļāk”, jo tā ir literatūra, kas man pašai izraisīja nopietnas pārdomas. Man šķiet, ka tā ir grāmata, kura liek lasītājam uz mirkli apstāties, vienkārši apstāties un pavērot sevi un visu, kas tevī dzīves laikā sakrājies – pieredzi, vērtības, skatījumu uz lietām un notikumiem. Tavas sāpes. Tavas atmiņas. Mēs varam skriet un skriet. Bet cik ilgi? Ja ik pa laikam paši neapstāsimies, lai ievilkto elpu un apdomātu visu, kas uzkrājies, tad pienāks diena, kad dzīve piespiedīs apstāties. Grāmatā autors apkopojis dažādus pārdomu vērtus domugraudus, stāstus un secinājumus par dažādām ikvienam aktuālām tēmām – depresija, sāpes, mīlestība, nodevība, attiecības.

Ilze iesaka izlasīt Artu Puriņu grāmatu “Ieskaties sevī dziļāk”.

Kā tu pavadi savu brīvo laiku?

Man ļoti patīk pastaigas pie jūras jebkurā gadalaikā, es piekrītu teicienam, ka nav sliktu laikapstākļu, ir tikai nepiemērots apģērbs. Pie jūras es atgūstu un smeļos spēkus. Man patīk arī pastaigas priežu mežā. Tās ir ne tikai fiziska nodarbe, tā ir arī garīga atpūta, patīkama iespēja izvēdināt galvu, sakārtot domas, nomierināt prātu, aizgaiņāt negatīvās emocijas.

Vai tev patīk gatavot ēst?

Es labprāt gatavoju ēst, sevišķi, ja ir brīvs laiks. Man patīk eksperimentēt, izdomāt kaut ko jaunu, izmēģināt jaunas receptes. It sevišķi, ja to var darīt kaut kur brīvā dabā, sarīkot pikniku. Piemēram, uz ugunskura pagatavot zupu.

Tavas dzīves svarīgākās vērtības?

Tā noteikti ir ģimene un draugi.

Tavs veselīgākais paradums?

Es jau minēju, ka labprāt dodos pastaigās, savu reizi tā ir nūjošana.

Kāds ir tavs mīlākais gadalaiks?

Man ļoti patīk agrs pavasaris, kad viss sāk plaukt, un rudens, kad lapas sāk krāsoties.

“Brīvais mikrofons” – iespēja pateikt jebko, pievērst uzmanību kādai aktualitātei, pateikt kādam paldies.

Paldies vēlos pateikt saviem dēliem un draugiem, kas vienmēr ir bijuši kopā ar mani gan priekos, gan bēdās.

Ar Ilzi sarunājās Komplektēšanas un apstrādes nodaļas vecākā bibliotekāre Anita Vecele.